

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

de minister voor Immigratie en Asiel, thans: de staatssecretaris van
Veiligheid en Justitie,
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Zwolle, van 17 oktober 2011 in zaken nrs. 11/7133 en 11/7116 in de
gedingen tussen:

(hierna: vreemdeling 1) en
mede voor hun minderjarige kinderen,

(hierna: vreemdeling 2),

en

de minister voor Immigratie en Asiel.

Procesverloop

Bij onderscheiden besluiten van 2 februari 2011 heeft de minister voor Immigratie en Asiel aanvragen van de vreemdelingen om hun een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen opnieuw afgewezen. Deze besluiten zijn aangehecht.

Bij uitspraak van 17 oktober 2011 heeft de rechtbank de daartegen door de vreemdelingen ingestelde beroepen gegrond verklaard, die besluiten vernietigd en bepaald dat de minister voor Immigratie en Asiel nieuwe besluiten op de aanvragen neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de minister voor Immigratie en Asiel hoger beroep ingesteld. Het hogerberoepsschrift is aangehecht.

De vreemdelingen hebben een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

Overwegingen

1. Onder de staatssecretaris van Veiligheid en Justitie (hierna: de staatssecretaris) wordt tevens verstaan: diens rechtsvoorgangers.

2. Bij onderscheiden besluiten van 14 januari 2010 heeft de staatssecretaris aanvragen van de vreemdelingen om hun een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen.

Bij uitspraak van 21 december 2010 heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam (hierna: de rechtbank), de daartegen door de vreemdelingen ingestelde beroepen gegrond verklaard, die besluiten vernietigd en bepaald dat de staatssecretaris nieuwe besluiten op de aanvragen neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen.

In die uitspraak heeft de rechtbank vastgesteld dat tussen partijen niet in geschil is dat vreemdeling 1 in 1999 vanwege zijn Koerdische afkomst is opgepakt, gedurende acht dagen is vastgehouden gedurende welke dagen hij ernstig is vernederd. Naar het oordeel van de rechtbank is dit te duiden als een onmenselijke of vernederende behandeling zoals bedoeld in artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM).

De rechtbank heeft voorts vastgesteld dat de staatssecretaris geloofwaardig vindt dat vreemdeling 1 lid is van de Demokratik Toplum Partisi (hierna: DTP), heeft meegewerkt aan de lokale verkiezingen op 29 maart 2009 en een demonstratie op 10 mei 2009, en vervolgens is opgepakt. De dagen daarna is hij twee keer door de politie bedreigd, aldus de rechtbank.

In die uitspraak heeft de rechtbank voorts overwogen dat de beoordeling van de zwaarwegendheid van het gehele asielrelaas en met name de aannemelijkheid van de vrees van vreemdeling 1, moet geschieden tegen de achtergrond van de gebeurtenissen in 1999.

Tegen de uitspraak van de rechtbank van 21 december 2010 is geen hoger beroep ingesteld. Dit brengt, zoals de rechtbank in de aangevallen uitspraak heeft overwogen, in beginsel mee dat de staatssecretaris aan die uitspraak uitvoering dient te geven.

3. De staatssecretaris klaagt in de enige grief dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat zijn standpunt ten aanzien van de plausibiliteit en de zwaarwegendheid zich niet verdraagt met het toepasselijke toetsingskader. Daartoe voert hij aan dat hij wel degelijk bij zijn beoordeling heeft betrokken dat vreemdeling 1 in het verleden reeds slachtoffer is geweest van een onmenselijke of vernederende behandeling door te vermelden dat de omstandigheid dat vreemdeling 1 in 1999 acht dagen is vastgehouden niet de aanleiding is geweest voor zijn vertrek uit Turkije en dat er geen aanwijzing is dat vreemdeling 1 vanwege deze gebeurtenis in de negatieve belangstelling van de Turkse autoriteiten staat. Op 16 juni 2009 hebben de vreemdelingen, die in het bezit waren van geldige Turkse nationale paspoorten en visa voor Nederland, Turkije op door de autoriteiten gecontroleerde wijze verlaten, aldus de staatssecretaris. Sinds de gebeurtenis in 1999 is derhalve volgens de staatssecretaris een periode van meer dan tien jaar verstreken waarin vreemdeling 1 geen aan zijn aanhouding, detentie en mishandeling in 1999 gerelateerde problemen heeft ondervonden van de zijde van de Turkse autoriteiten.

3.1. Ingevolge artikel 3.35, tweede lid, van het Voorschrift Vreemdelingen 2000 (hierna: VV 2000) is het feit dat de vreemdeling in het verleden reeds is blootgesteld aan vervolging in de zin van het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen (Trb. 1954, 88) en het bijbehorende Protocol van New York van 1967 (Trb. 1967, 76) (hierna: het Vluchtelingenverdrag), dan wel aan folteringen, onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen als bedoeld in artikel 29, eerste lid, onder b, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000), of dat hij hiermee rechtstreeks is bedreigd, een duidelijke aanwijzing dat de vrees van de vreemdeling voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag gegrond is en het risico om te worden onderworpen aan folteringen, onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen als bedoeld in artikel 29, eerste lid, onder b, van de Vw 2000 reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of folteringen, onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen als bedoeld in artikel 29, eerste lid, onder b, van de Vw 2000 zich niet opnieuw zullen voordoen.

3.2. In het besluit van 2 februari 2011 ten aanzien van vreemdeling 1 is overwogen dat de geloofwaardig geachte problemen met betrekking tot de detentie in 1999 onvoldoende zijn om te stellen dat sprake is van vervolging en dat de detentie blijkens de verklaringen van vreemdeling 1 niet plaatsvond omdat de autoriteiten doelbewust vreemdeling 1 wilden oppakken. In dat besluit is voorts vermeld dat de arrestatie van vreemdeling 1 op 10 mei 2009 na een demonstratie niet een specifiek op de persoon van vreemdeling 1 gerichte actie is geweest, aangezien blijkens zijn verklaring tegelijkertijd met hem ook anderen werden opgepakt en vreemdeling 1 net als de andere gearresteerden na drie uren weer in vrijheid is gesteld, hetgeen

er niet op wijst dat er van de kant van de overheid in dit verband ernstige bezwaren dan wel verdenkingen tegen vreemdeling 1 zijn. Voorts heeft de staatssecretaris in dat besluit vermeld dat tegen vreemdeling 1 op 11 en 12 mei 2009 door dezelfde lokale autoriteiten tweemaal bedreigingen zijn geuit met een strekking dat hij beter kon stoppen met zijn activiteiten voor de DTP, maar dat die bedreigingen geen vervolg hebben gehad. Ook is in dat besluit vermeld dat de vreemdelingen Turkije op legale wijze, door de autoriteiten gecontroleerd, hebben verlaten en daarbij geen problemen hebben ondervonden.

3.3. Gelet op het onder 2 overwogene, staat in rechte vast dat vreemdeling 1 in het verleden is blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling zoals bedoeld in artikel 3 van het EVRM. Door zijn besluit van 2 februari 2011 te motiveren als weergegeven onder 3.2. is de staatssecretaris met juistheid tot de conclusie gekomen dat er goede redenen zijn om aan te nemen dat de arrestatie van vreemdeling 1 in het verleden geen aanwijzing vormt dat hij ook thans te vrezen heeft voor een behandeling als bedoeld in artikel 3 van het EVRM. Daarbij heeft de staatssecretaris terecht van belang geacht dat de arrestatie van vreemdeling 1 in 1999 niet het gevolg was van een op zijn persoon gerichte actie, dat tussen deze arrestatie en de gebeurtenissen in 2009 een periode van tien jaar is verstreken en dat er ook overigens geen aanwijzingen zijn dat verband bestaat tussen de arrestatie in 1999 en de gebeurtenissen in 2009.

Gelet hierop bestaat geen grond voor het oordeel dat voormeld standpunt van de staatssecretaris zich niet verdraagt met het toepasselijke toetsingskader, zoals weergegeven onder 3.1. De grief slaagt.

4. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling de besluiten van 2 februari 2011 beoordelen in het licht van hetgeen daartegen in eerste aanleg is aangevoerd. Aan de beoordeling van de beroepsgrond van de vreemdelingen dat de staatssecretaris hen na vernietiging van de besluiten van 14 januari 2010 in de gelegenheid had moeten stellen hun zienswijze naar voren te brengen, komt de Afdeling niet toe. De rechtbank heeft hierover uitdrukkelijk en zonder voorbehoud een oordeel gegeven, waartegen in hoger beroep niet is opgekomen. Evenmin is sprake van een nauwe verwevenheid tussen het oordeel over die grond, dan wel onderdelen van de bij de rechtbank bestreden besluiten waarop die betrekking heeft, en hetgeen in hoger beroep aan de orde is gesteld. Die beroepsgrond valt thans dientengevolge buiten het geschil.

5. De vreemdelingen hebben geklaagd dat de staatssecretaris zich ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat vreemdeling 1 niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a en b, van de Vw 2000.

Zij hebben daartoe aangevoerd dat de staatssecretaris ten onrechte bij de beoordeling of de geloofwaardig geachte feiten en omstandigheden aan te merken zijn als rechtsgrond voor verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd, heeft betrokken dat vreemdeling 1 zijn

lidmaatschapspas van de DTP niet heeft overgelegd, nu zijn lidmaatschap van de DTP niet ter discussie staat. Hetgeen de staatssecretaris heeft vermeld over de door vreemdeling 1 overgelegde brieven van zijn zus en een vriend heeft volgens vreemdeling 1 voorts betrekking op de geloofwaardigheid van het asielrelaas, terwijl de geloofwaardigheid van hetgeen in die brieven is vermeld niet ter discussie staat.

Voorts hebben zij aangevoerd dat vreemdeling 1 sinds 1990 systematisch wordt staande gehouden, aangehouden, gedetineerd, mishandeld, bedreigd, vervolgd, gediscrimineerd en lastig gevallen door de Turkse autoriteiten vanwege zijn Koerdische achtergrond en zijn inzet voor de Koerdische zaak. De staatssecretaris heeft de door vreemdeling 1 vermelde gebeurtenissen ten onrechte niet in samenhang en in het licht van algemene informatie over de behandeling van leden van de DTP gezien, aldus de vreemdelingen.

Tot slot hebben zij, onder verwijzing naar het algemeen ambtsbericht inzake Turkije van augustus 2009, aangevoerd dat van vreemdeling 1, gelet op de problemen die hij heeft ondervonden, niet kan worden verwacht dat hij de bescherming inroept van de Turkse autoriteiten.

5.1. Over de lidmaatschapspas van de DTP heeft de staatssecretaris in het besluit van 2 februari 2011 ten aanzien van vreemdeling 1 vermeld dat opmerkelijk is dat vreemdeling 1 geen lidmaatschapspas heeft kunnen overleggen, terwijl hij in het nader gehoor van 19 en 20 juni 2009 meerdere malen heeft medegedeeld dat wel opdracht was gegeven om deze pas klaar te maken. Over de door vreemdeling 1 overgelegde brief van diens zus van 11 augustus 2009 heeft de staatssecretaris in dat besluit vermeld dat uit deze brief weliswaar blijkt dat op 27 juli 2009 twee politieagenten navraag hebben gedaan naar vreemdeling 1 bij het huis van diens zus, maar dat vreemdeling 1 erg vaag is over de reden waarom de politie naar hem op zoek zou zijn. Voorts heeft de staatssecretaris vermeld dat deze brief niet afkomstig is uit een objectief verifieerbare bron. De staatssecretaris heeft zich op het standpunt gesteld dat aan deze brief derhalve geen doorslaggevende betekenis kan worden toegekend. De door vreemdeling 1 overgelegde brief van zijn vriend van 20 augustus 2009 dient op gelijke wijze te worden beoordeeld, aldus de staatssecretaris.

De staatssecretaris heeft zich in het besluit van 2 februari 2011 ten aanzien van vreemdeling 1 op het standpunt gesteld dat de gestelde discriminatie van vreemdeling 1 vanwege het feit dat hij Koerd is niet zo zwaarwegend wordt geacht dat sprake zou zijn van vluchtelingenrechtelijke vervolging. Voorts heeft staatssecretaris in dat besluit vermeld dat uit het algemeen ambtsbericht inzake Turkije van augustus 2009 blijkt dat lidmaatschap van de DTP of sympathie voor de DTP niet of nauwelijks een grondslag lijkt te vormen voor verhoogde aandacht van de autoriteiten. Mede gezien tegen de achtergrond van de politieke en maatschappelijke situatie in Turkije heeft de staatssecretaris zich op het standpunt gesteld dat niet de conclusie kan worden getrokken dat er een reëel en voorzienbaar risico is dat juist vreemdeling 1 bij terugkeer naar Turkije zou worden onderworpen aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling. Voorts heeft de staatssecretaris niet aannemelijk geacht dat de (hogere) autoriteiten vreemdeling 1 in een voorkomend geval niet kunnen of willen beschermen.

5.2. Uit het besluit van 2 februari 2011 ten aanzien van vreemdeling 1 blijkt dat de staatssecretaris geloofwaardig heeft geacht dat vreemdeling 1 lid was van de DTP. Uit de omstandigheid dat de staatssecretaris heeft vermeld dat opmerkelijk is dat vreemdeling 1 geen lidmaatschapspas heeft kunnen overleggen, kan daarom niet worden afgeleid dat de staatssecretaris het lidmaatschap van vreemdeling 1 van de DTP niet heeft betrokken bij zijn beoordeling of de geloofwaardig geachte feiten en omstandigheden kunnen worden aangemerkt als rechtsgrond voor verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd. Voorts blijkt uit dat besluit, zoals de staatssecretaris dat heeft toegelicht ter zitting bij de rechtbank, dat de staatssecretaris de inhoud van de door vreemdeling 1 overgelegde brieven, voor zover daarin staat dat de politie navraag heeft gedaan naar vreemdeling 1 bij het huis van diens zus, geloofwaardig acht, maar dat de vermoedens die de vreemdeling daaraan ontleent over wat hem bij terugkeer naar het land van herkomst te wachten staat volgens de staatssecretaris niet plausibel zijn. Anders dan de vreemdelingen betogen, bestaat geen grond voor het oordeel dat de staatssecretaris de vermoedens die vreemdeling 1 ontleent aan het lidmaatschap van de DTP en de door hem overgelegde brieven van zijn zus en vriend over hetgeen hem bij terugkeer naar Turkije te wachten staat, op onjuiste wijze heeft beoordeeld.

Mede gelet op de hiervoor onder 3.2. weergegeven motivering, heeft de staatssecretaris zich voorts terecht op het standpunt gesteld dat uit de geloofwaardig geachte verklaringen van vreemdeling 1 niet kan worden afgeleid dat gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op schending van artikel 3 van het EVRM bestaat. Anders dan de vreemdelingen betogen, heeft de staatssecretaris in het besluit van 2 februari 2011 de door vreemdeling 1 vermelde gebeurtenissen in onderlinge samenhang en in het licht van algemene informatie over de behandeling van leden van de DTP gezien. De ter zitting bij de rechtbank overgelegde, ongedateerde brief van de voormalige provinciale voorzitter te Isparta van de DTP, waarin staat dat de laatste vijf maanden honderden mensen die voor de DTP werken met valse beschuldigingen zijn gearresteerd en dat deze arrestaties overal in Turkije doorgaan, leidt niet tot een ander oordeel, nu het gestelde in deze brief niet nader is onderbouwd.

Aan de beoordeling van de vraag of vreemdeling 1 bij de (hogere) autoriteiten in Turkije bescherming kan inroepen tegen vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of schending van artikel 3 van het EVRM, komt de Afdeling gelet op het voorgaande niet toe.

De beroepsgrond faalt.

6. De vreemdelingen hebben voorts betoogd dat de staatssecretaris zich ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat vreemdeling 1 niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van klemmende redenen van humanitaire aard die verband houden met de redenen van zijn vertrek uit Turkije. Daartoe voeren zij aan dat de staatssecretaris er ten onrechte geen rekening mee heeft gehouden dat de detentie en bedreigingen tezamen met de overige discriminerende gebeurtenissen moeten worden gezien en beoordeeld.

6.1. In paragraaf C2/4.2.3 van de Vreemdelingencirculaire 2000 is een limitatieve opsomming opgenomen van gebeurtenissen die aanleiding kunnen geven tot verblijfsaanvaarding. Geen grond bestaat voor het oordeel dat de door vreemdeling 1 vermelde gebeurtenissen, die niet in die opsomming voorkomen, bij de toepassing van dit beleid in onderlinge samenhang dienen te worden gezien. De beroepsgrond faalt.

7. Nu, gelet op het vorenstaande, geen grond bestaat voor het oordeel dat de staatssecretaris zich ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat vreemdeling 1 niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd, bestaat evenmin grond voor het oordeel dat de staatssecretaris ten onrechte de aanvraag van vreemdeling 2 en de minderjarige kinderen van vreemdeling 1 en vreemdeling 2 om hun een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen heeft afgewezen.

8. De beroepen zijn ongegrond.

9. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zwolle, van 17 oktober 2011 in zaken nrs. 11/7133 en 11/7116;
- III. verklaart de door de vreemdelingen bij de rechtbank in die zaak ingestelde beroepen ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. M.G.J. Parkins-de Vin, voorzitter, en mr. R. van der Spoel en mr. E. Steendijk, leden, in tegenwoordigheid van mr. M.W.J. Sloots, ambtenaar van staat.

w.g. Parkins-de Vin
voorzitter

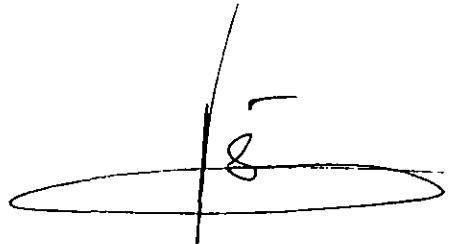
w.g. Sloots
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 27 december 2012

499.

Verzonden: 27 december 2012

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser